

YUSUF SÛRESİ

Bismillâhirrahmânirrahîm

Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla

1. Elif, Lam, Ra. Bunlar da, her hakikati açıklayan Kur'ânın âyetleridir.
2. Şüphesiz Biz onu, düşünüp manasını anlamanız için, Arapça bir Kur'an olarak indirdik.
3. Habibim! Biz sana, bu Kur'an'ı vahyetmekle, kıssaların en güzelini anlatıyoruz. Halbuki sen, daha önce bunlardan habersizdin.
4. Hani bir zaman Yusuf, babasına: "Babacığım! Ben rüyamda, on bir yıldızla, güneşi ve ayı bana secde ederlerken gördüm" demişti.
5. Babası Yakup da: "Yavrucuğum! Rüyanı kardeşlerine anlatma. Sonra sana tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insan için apaçık bir düşmandır.
6. Rabbin seni seçecek, sana rüyaların yorumunu öğretecek, bundan önce ataların İbrahim ve İshak'a nimetini tamamladığı gibi, sana ve Yakup oğullarına da nimetini tamamlayacaktır. Şüphesiz Rabbin, herşeyi bilen, yegâne hüküm ve hikmet sahibidir" dedi.
7. Andolsun ki, Yusuf ve kardeşlerinin kıssasında, soranlar için nice ibretler vardır.
8. Hani onlar: "Yusuf ve kardeşi Bünyamin, babamıza bizden daha sevgilidir. Halbuki biz, güçlü bir topluluğuz. Şüphe yok ki, babamız açık bir yanlıgı içindedir.
9. Yusuf'u öldürün veya onu bir yere bırakın ki, babanızın sevgisi yalnız size kalsın. Ondan sonra da tevbe ederek iyi bir topluluk olursunuz" demişlerdi.
10. İçlerinden bir sözcü: "Yusuf'u öldürmeyin, onu kuyunun dibine atın. Yolcu kafilesinden biri onu bulup alsın. Eğer yapacaksanız böyle yapın" dedi.
11. Hepsi de: "Ey babamız! Yusuf hakkında bize niçin güvenmiyorsun? Halbuki biz, onun iyiliğini istiyoruz.
12. Yarın onu bizimle birlikte kıra gönder de, bol bol yesin, oynasın. Biz, onu elbette koruruz" dediler.
13. Yakup da: "Onu götürmeniz şüphesiz beni üzer. Haberiniz yokken onu kurt yemesinden korkarım" dedi.
14. Kardeşleri: "Andolsun ki, biz güçlü bir topluluk olduğumuz halde, onu kurt yerse, o taktirde en büyük zarara uğrayanlardan oluruz" dediler.
15. Sonunda, Yusuf'u götürüp kuyunun dibine atmaya karar verdiler. Biz de Yusuf'a: "Muhakkak hiç farkında değillerken, bir gün bu işlerini onlara haber vereceksin" diye vahiyle bildirdik.
16. Akşamleyin, ağlayarak babalarına geldiler.
17. "Ey babamız! Biz yarış yapıyorduk. Yusuf'u yiyeceklerimizin yanında bırakmıştık. Onu kurt yemiş. Gerçi biz doğru söylesek de, sen bize inanmazsın" dediler.

18. Bir de, üzerine yalandan kan bulaştırılmış gömleğini getirdiler.
Yakup: “Nefisleriniz sizi aldatmış. Bu işi size güzel göstermiş. Artık, bana düşen güzel bir sabırdır. Bu anlattıklarınıza karşı, ancak Allah’tan yardım istemek gerekir” dedi.
19. Bir kervan geldi. Sucularını kuyuya gönderdiler. Kovasını saldı ve “müjde” dedi.
“Bir oğlan çocuğu”. Onu, bir ticaret malı gibi sakladılar. Halbuki Allah, onların ne yapacaklarını çok iyi biliyordu.
20. Onu, düşük bir fiyata, birkaç dirheme sattılar. Onlar, Yusuf bulunmuş olduğu için, O’na karşı isteksizdiler.
21. Onu satın alan bir Mısırlı, karısına: “Ona iyi bak. Belki bize yararı dokunur veya onu evlat ediniriz” dedi. Böylece, Yusuf’u oraya yerleştirdik. Ona, rüyaların yorumunu da öğrettik. Allah, emrini yerine getirmeye gücü yetendir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.
22. Yusuf, ergenlik çağına girdiğinde, ona hüküm ve ilim verdik. İşte Biz, iyilik yapanları böyle mükâfatlandırırız.
23. Evinde bulunduğu kadın, onu kendine çağırırdı. Kapıları kapadı ve “Sana söylüyorum, beri gel” dedi. Yusuf: “Allah’a sığınırım! Efendim olan kocan bana iyilik yaptı. Zalimler gerçekten kurtulamazlar” dedi.
24. Kuşkusuz, kadın onu arzuladı. Eğer Rabbinin işaretini görmeseydi, Yusuf da onu arzu edecekti. Biz, ondan kötülüğü ve utanmazlığı engellemek için böyle yaptık. Çünkü o, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı.
25. İki de kapıya doğru koştular. Kadın, Yusuf’un gömleğini arkadan yırttı. Kapıda, kadının kocasıyla karşılaştılar. Kadın kocasına: “Senin eşine kötülük yapmak isteyenin cezası, zindana atılmaktan veya can yakıcı bir azaptan başka ne olabilir?” dedi.
26. O zaman Yusuf: “O beni, kendine çağırırdı” dedi. Kadının ailesinden biri şöyle şahitlik etti. “Eğer, Yusuf’un gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylemiştir. Bu ise yalancılardandır.
27. Yok, eğer gömleği arkadan yırtılmışsa, kadın yalan söylemiştir. Bu ise, doğru söyleyicilerdendir”.
28. Kadının kocası, Yusuf’un gömleğinin arkadan yırtıldığını görünce: “Şüphesiz bu, siz kadınların tuzaklarından. Çünkü sizin tuzağınız korkunçtur.
29. Yusuf! Sen bundan vazgeç, dışarıda söz etme. Ey kadın! Sen de günahından dolayı başışlanmanı iste. Çünkü sen, günah işleyenlerden oldun” dedi.
30. Şehirdeki bazı kadınlar: “Vezirin karısı, delikanlısından murâd istiyor, onun sevgisiyle yanıp tutuşuyormuş. Biz, onun açıkça saptığını görüyoruz” dediler.
31. Vezirin karısı, onların gizliden gizliye dedikodu yaptıklarını işitince, onlara davetçi gönderdi. Onlar için, dayanacak yastıklar hazırladı. Kadınlardan her birine, birer bıçak verdi. Yusuf’a: “Çık karşılarına” dedi. Kadınlar Yusuf’u görünce, onu gözlerinde

büyüttüler ve şaşkınlıkla ellerini kestiler. Ve: “Haşa! Allah için, bu bir insan olamaz. Bu, ancak güzel bir melektir” dediler.

32. Züleyha: “İşte, beni kınadığınız genç budur. Elbette onun benimle olmasını istedim. O ise, kabul etmedi. Eğer emredeceğimi yerine getirmezse, yemin olsun ki hapsedilecek ve sürünenlerden olacaktır” dedi.
33. Yusuf: “Rabbim! Zindan benim için, bunların çağırdığından daha sevimlidir. Eğer, Sen onların tuzağını benden döndürmezsen, belki onlara meylederim ve cahillerden olurum” dedi.
34. Rabbi, Yusuf’un duasını kabul etti. Ve onların tuzağını ondan uzaklaştırdı. Şüphesiz O, çok iyi işiten ve herşeyi bilendir.
35. Sonra, vezir ve adamları, bu delilleri gördükleri halde, yine de onu, bir süre hapsetmeyi uygun buldular.
36. Yusuf’la birlikte, zindana iki de genç girdi. Onlardan biri: “Ben rüyamda kendimi, şarap için üzüm sıkarken görüyorum”. Öbürü de: “Ben rüyamda kendimi, başımın üstünde ekmek götürüyor, kuşlar da ondan yiyor görüyorum. Bunun yorumunu bize haber ver. Çünkü biz, seni iyilik yapanlardan görüyoruz” dediler.
37. Yusuf: “Size rızık olarak verilen yiyecek henüz gelmeden önce, yorumunu size haber vermiş olurum. Bu, Rabbimin bana öğrettiklerindedir. Çünkü ben, Allah’a inanmayan ve ahireti de inkâr eden bir kavmin dinini terk ettim.
38. Ben, atalarım İbrahim, İshak ve Yâkub’un dinine uydum. Allah’a herhangi bir şeyi ortak koşmamız doğru olmaz. Tevhid, Allah’ın bize ve insanlara olan lütfudur. Fakat, insanların çoğu, buna karşı şükretmezler.
39. Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı bir çok tanrılar mı daha hayırlıdır, yoksa herşeyden üstün ve hakim olan bir tek Allah mı?
40. Sizin, O’nu bırakıp taptıklarınız, kendinizin ve atalarınızın adlandırdığı bir takım boş isimlerden başka bir şey değildir. Allah, onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah’ındır. O, kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din, işte budur. Fakat insanların çoğu, bunu bilmezler.
41. Ey zindan arkadaşlarım! Rüyanıza gelince: “Biriniz eskisi gibi yine efendisine şarap sunacak. Diğeri ise asılacak ve kuşlar başından yiyecekler. İşte, hakkında yorum istediğiniz iş, bu şekilde kesinleşmiştir.”
42. Yusuf, bu iki kişiden kurtulacak olana: “Efendinin yanında benden söz et.” dedi. Fakat şeytan ona, efendisine söylemeyi unutturdu. Bu yüzden Yusuf birkaç yıl, zindanda kaldı.
43. Bir gün Mısır kralı: “Gerçekten ben rüyamda, yedi zayıf ineğin, yedi semiz ineği yediğini, yedi yeşil başak ve bir o kadar da kuru başak görüyorum. Ey ileri gelenler! Eğer siz rüya tabir ediyorsanız, rüyamın tabirini bana anlatın” dedi.
44. Onlar da: “Bunlar karışık rüyalardır. Biz, böyle rüyaların yorumunu bilmeyiz” dediler.

45. Zindandaki iki kişiden kurtulandı, uzun süre sonra Yusuf'u hatırlayarak: "Ben size, onun yorumunu haber veririm. Hemen beni zindana gönderin" dedi.
46. Zindana gidip: "Ey Yusuf, ey doğru sözlü! Yedi zayıf ineğin yediği yedi besili inek ve yedi yeşil başak ve bir o kadar da kuru başak konusunda bize yorum yap. Umarım ki insanlara senin yorumunla dönerim. Belki onlar da anlarlar." dedi.
47. Yusuf: "Yedi yıl, âdetiniz üzere ekin ekersiniz. Sonra da, yiyeceğiniz az bir miktar dışında, biçtiklerinizi başağında bırakın.
48. Sonra, bunun ardından yedi kurak yıl gelecek ki, tohumluk için sakladığınız az miktar dışında, gelecek o yıllar için önceden biriktirdiklerinizi yiyip tüketirsiniz.
49. Sonra, bunun ardından da bir yıl gelecek ki, o yıl da insanlara bol yağmur verilir. Ve onda; meyve sıkarlar, hayvan sağlarlar."
50. Bunu duyan kral: "O'nu, bana getirin" dedi. Elçi, Yusuf'un yanına gelince, Yusuf elçiye: "Efendine dön de, ona sor. Ellerini kesen kadınların maksadı neydi? Bunu ortaya çıkarırsın. Şüphesiz Rabbim, onların tuzaklarını çok iyi bilendir" dedi.
51. Kral, kadınlara: "Yusuf'un nefsinden murâd almak istediğiniz zaman durumunuz neydi?" diye sordu. Kadınlar: "Haşa! Allah için, biz ondan bir kötülük görmedik" dediler. Aziz'in karısı da: "Şimdi gerçek ortaya çıktı. Ben, onun nefsinden murâd almak istemiştim. Şüphesiz O, doğru söyleyenlerdendir" dedi.
52. Yusuf: "Bunu, Aziz'in yokluğunda ona hainlik etmediğimi ve Allah'ın, hainlerin hilesini başarıya ulaştırmayacağını herkesin bilmesi için istedim.
53. Bununla birlikte, ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü nefis, aşırı şekilde kötülüğü emreder. Ancak, Rabbimin acıdığı bunun dışındadır. Şüphesiz ki Rabbim, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir" dedi.
54. Kral: "Getirin onu bana, kendime danışman yapayım" dedi.
Yusuf onunla konuşunca, kral: "Şüphesiz bugün sen, bizim yanımızda yüksek makam sahibi ve güvenilir bir kişisin" dedi.
55. Yusuf: "Beni, ülkenin hazineleri üzerine tayin et. Çünkü ben, hazineyi çok iyi korurum ve bu işi iyi bilirim" dedi.
56. Böylece, Yusuf'a yeryüzünde iktidar verdik. Orada, dilediği yerde konaklardı. Biz, dilediğimize rahmetimizi ulaştırırız. İyilik edenlerin mükâfatını da veririz.
57. İman edip, Allah'tan korkanlar için ahiret mükâfatı elbette daha hayırlıdır.
58. Yusuf'un kardeşleri, huzuruna girdiklerinde, onları hemen tanıdı. Onlar ise, kendisini tanımadılar.
59. Yusuf, onların yüklerini hazırlayınca: "Sizin baba bir erkek kardeşinizi de bana getirin. Görmüyor musunuz, ben ölçeği tam dolduruyorum ve ben misafirperverlerin en iyisiyim.
60. Eğer onu bana getirmezseniz, artık benim yanımda size verilecek bir şey yoktur. O zaman, bana hiç gelmeyin" dedi.

61. Kardeşleri: “Onu, babasından isteyip getirmeğe çalışacağız. Her halde bunu yaparız” dediler.
62. Yusuf, emrindeki gençlere: “Sermayelerini de yüklerinin içine koyun. Olur ki ailelerine döndüklerinde farkına varırlar da geri gelirler” dedi.
63. Sonra, babalarına döndüklerinde: “Ey babamız! Bundan böyle, bize erzak verilmeyecek. Kardeşimiz Bünyamin’i bizimle gönder de erzak alalım. Biz, onu mutlaka koruruz” dediler.
64. Yakup: “Daha önce kardeşi Yusuf için size güvendiğim gibi, onun için de size güveneyim, öyle mi? Allah, en hayırlı koruyucudur. O, acıyanların en merhametlisidir” dedi.
65. Zahire yüklerini açtıklarında, sermayelerinin kendilerine geri verilmiş olduğunu gördüler. Ve: “Ey babamız! Daha ne istiyoruz? İşte sermayemiz de bize geri verilmiş. Bununla yine ailemize zahire alır getiririz. Kardeşimizi de koruruz. Bir deve yükü de fazla alırız. Bu aldığımız az miktardır, bize yetmez” dediler.
66. Yakup: “Kuşatılmanız ve çaresiz kalmanız dışında, onu mutlaka getireceğinize dair Allah adına bana söz vermedikçe, asla onu sizinle göndermem” dedi. Onlar, istediği sözü verince, O da: “Söylediklerimize Allah vekildir” dedi.
67. Hareketleri esnasında da: “Oğullarım! Mısır’a, hepiniz bir kapıdan girmeyin. Ayrı ayrı kapılardan girin. Bununla beraber, Allah’tan gelecek hiçbir şeyi sizden gideremem. Hüküm, yalnız Allah’ındır. Ben, ancak O’na güvenip dayandım. Tevekkül edenler de yalnız O’na güvenip dayansınlar.” dedi.
68. Nihâyet, babalarının kendilerine emrettiği şekilde şehre girdiler. Gerçi bu, Allah’tan gelecek hiçbir şeyi onlardan gidermezdi. Sadece Yakup, içindeki bir dileği açığa vurmuş oldu. Şüphesiz o, ilim sahibiydi. Çünkü, ona Biz öğretmiştik. Fakat, insanların çoğu, kader sırrını (ilahi takdiri) bilmezler.
69. Kardeşleri, Yusuf’un yanına girdiklerinde, o, kardeşi Bünyamin’i yanına aldı: “Ben senin öz kardeşinim, onların geçmişte yaptıklarına üzülme” dedi.
70. Sonunda Yusuf, yüklerini hazırlatınca, su tasını öz kardeşine ait yükün içine koydurdu. Sonra bir münadi şöyle seslendi: “Ey kabile! Şüphesiz siz hırsızsınız”.
71. Yusuf’un kardeşleri onlara dönerek: “Ne kaybettiniz?” diye sordular.
72. Onlar: “Biz, kralın su tasını kaybettik. Onu bulup getirene bir deve yükü ödül var” dediler. Başlarındaki de: “Ben buna kefilim” dedi.
73. Yusuf’un kardeşleri: “Allah’a yemin olsun ki, sizin de anladığınız gibi, biz bu yere fesat çıkarmak için gelmedik. Biz, hırsız kimseler de değiliz” dediler.
74. Yusuf’un adamları: “Eğer yalancı çıkarsanız, hırsızlık edenin cezası nedir?” diye sordular.
75. Yusuf’un kardeşleri de: “Onun cezası, kimin yükünde bulunursa, onu alıkoymaktır. Biz, haksızlık edenleri böyle cezalandırırız” dediler.

76. Bunun üzerine Yusuf, kardeşi Bünyamin'in yükünden önce, diğer kardeşlerinin yüklerini aramaya başladı. Daha sonra, taşı Bünyamin'in yükünden çıkardı. İşte Biz, Yusuf için böyle bir tedbir kullandık. Yoksa Yusuf, Kralın dinine göre, Allah dilemedikçe kardeşini esir olarak tutamazdı. Biz, dilediğimizi derece derece yükseltiriz. Her bilgi sahibinin üstünde, daha iyi bilen vardır.
77. Yusuf'un kardeşleri: "Eğer o çalmışsa, daha önce onun kardeşi de çalmıştı." dediler. Yusuf, bunu içinde sakladı ve onlara açıklamadı. İçinden: "Sizin durumunuz daha kötüdür. Allah, sizin anlattıklarınızın doğrusunu daha iyi bilir" dedi.
78. Kardeşleri: "Ey Vezir! Bunun çok yaşlı bir babası var. Onun yerine, bizden birini alıkoy. Şüphesiz biz seni, iyilik edenlerden görüyoruz" dediler.
79. Yusuf: "Malımızı kendisinde bulduğumuzdan başkasını tutukla-maktan Allah'a sığınırız. Aksi taktirde zulmetmiş oluruz" dedi.
80. Kardeşleri, Yusuf'tan umut kesince, aralarında konuşmak üzere bir kenara çekildiler. Büyükleri: "Babanızın sizden Allah adına kesin söz aldığını ve daha önce Yusuf hakkında işlediğiniz kusuru bilmiyor musunuz? Bu yüzden, babam bana izin verinceye veya Allah, benim hakkımda hüküm verinceye kadar, buradan asla ayrılmayacağım. O, hükmedenlerin en hayırlısıdır.
81. Siz babanıza dönün ve: 'Ey babamız! Oğlun hırsızlık yaptı. Biz, ancak bildiğimiz bir şeye şahitlik ediyoruz. Biz gaybı bilmeyiz. Başımıza gelecekleri de bilemezdik.
82. İstersen, geldiğimiz şehir halkından ve beraber döndüğümüz kafileden sor. Emin ol ki, doğru söylüyoruz' deyin" dedi.
83. Yakup dedi ki: "Bu yola, sizi nefsiniz sürüklemiştir. Artık bana düşen güzel bir sabırdır. Umarım ki Allah, kardeşlerinizin hepsini bana getirir. Herşeyi hakkiyle bilen, yegâne hüküm ve hikmet sahibi O'dur."
84. Yakup, onlardan yüzünü çevirip: "Vah Yusuf'um vah" dedi. Hüzünden gözlerine ak düşmüş olarak derdini içinde sakladı.
85. Oğulları, Yâkuba: "Halâ, Yusuf'u anıp duruyorsun. Neredeyse kederinden eriyecek yahut helâk olup gideceksin" dediler.
86. Yakup: "Ben, üzüntü ve kederimi yalnız Allah'a bildiririm. Ve Allah tarafından sizin bilmediğiniz şeyleri bilirim.
87. Ey oğullarım! Gidin, Yusuf ve kardeşini araştırın. Ve Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü inkârcılardan başkası Allah'ın rahmetinden ümidini kesmez" dedi.
88. Sonra kardeşleri, yeniden Mısır'a gidip, Yusuf'un yanına girdiklerinde: "Ey vezir! Biz ve ailemiz darlığa düştük, pek az bir sermaye ile geldik. Bize yine tam ölçek ver ve ayrıca bize bağışta bulun. Çünkü Allah, bağışta bulunanları mükâfatlandırır" dediler.
89. Yusuf, kardeşlerine: "Siz cahil iken, Yusuf ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?" dedi.

- 90.** Kardeşleri: “Yoksa sen Yusuf musun?” dediler. O da: “Evet, ben Yusuf’um. Bu da öz kardeşim. Allah, bize iyilikte bulundu. Doğrusu, kim Allah’tan korkar ve sabrederse, muhakkak Allah, iyilik yapan ve iyi kullukta bulunanların mükâfatını verir” dedi.
- 91.** Kardeşleri: “Allah’a yemin olsun ki, Allah seni, bizden üstün kıldı. Biz ise suçluyuz” dediler.
- 92.** Yusuf: “Bugün size hiçbir kınama yok. Allah sizi bağışlasın. Çünkü O, merhametlilerin en merhametlisidir.
- 93.** Şimdi benim gömleğimi götürün. Babamın yüzüne koyun da gözü açılsın. Bütün ailenizle birlikte bana gelin” dedi.
- 94.** Kervan Mısır’dan yola çıkınca, babaları Yakup: “Eğer bana bunak demezseniz, ben Yusuf’un kokusunu alıyorum” dedi.
- 95.** Yanındakiler: “Andolsun ki sen halâ eski şaşkınlığındasın” dediler.
- 96.** Haberci gelip, Yusuf’un gömleğini Yakup’un yüzüne koyunca yeniden görmeye başladı. Ve: “Ben size, Allah’ın lütfuyla, bilmediğinizi bilirim dememiş miydim?” dedi.
- 97.** Mısır’dan gelen oğulları: “Ey babamız! Günahlarımızın bağışlanması için Allah’tan af dile. Gerçekten biz, günahkâriz” dediler.
- 98.** Yakup: “Sizin için Rabbimden af dileyeceğim. Şüphesiz O, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir” dedi.
- 99.** Sonra hep birlikte, Mısır’a gidip, Yusuf’un yanına vardıklarında, Yusuf, anne ve babasına sarılıp, onları yanına aldı. Ve: “Allah’ın izniyle, güvenlik içinde Mısır’a girin” dedi.
- 100.** Anne ve babasını tahtın üstüne çıkardı. Yusuf’a kavuştukları için, anne, baba ve kardeşleri secdeye kapandılar.
Yusuf: “Ey babacığım! İşte bu, daha önce gördüğüm rüyanın gerçekleşmesidir. Rabbim, bunu gerçekleştirdi. Rabbim, bana pek çok iyilikte bulundu. Zira beni zindandan çıkardı. Şeytan, benimle kardeşlerimin arasını açtıktan sonra, sizi, çölden buraya getirdi. Gerçekten Rabbim, dilediğini çok iyi düzenleyendir. Şüphesiz O, herşeyi bilen, yegâne hüküm ve hikmet sahibidir” dedi.
- 101.** Ve: “Ey Rabbim! Sen bana mülk ve saltanat verdin ve sözlerin yorumunu öğrettin. Ey gökleri ve yeri yaratan Rabbim! Bu dünyada ve öteki âlemde koruyucum Sensin. Beni Müslüman olarak öldür ve beni salihlerden eyle” diye dua etti.
- 102.** Habibim! İşte bu kıssa, sana vahyettiğimiz gayb haberlerindedir. Yoksa onlar kararlarını verip tuzak kurarken, sen yanlarında değildin.
- 103.** Sen, ne kadar hırs göstersen de, insanların çoğu iman edecek değillerdir.
- 104.** Halbuki Sen, vazifen için onlardan ücret de istemiyorsun. Bu Kur’an, âlemler için nasihatten başka bir şey değildir.
- 105.** Göklerde ve yerde nice deliller vardır ki, insanlar, bunların yanından bakmadan, yüzlerini çevirerek geçerler.

- 106.** O insanların çoğu, Allah'a ortak koşmadan inanmazlar.
- 107.** Yoksa onlar; Allah'ın azabının kuşatmasıyla, bir felâketin kendilerine gelmesinden veya farkında olmadan kıyamet saatinin ansızın gelip çatmasından kendilerini güvende mi hissediyorlar?
- 108.** Habibim! Onlara de ki: "İşte, benim yolum budur. Ben ve bana uyanlar, Allah'ın yoluna, bilmeden değil, bilerek davet ederiz. Ben, Allah'ı bütün noksan sıfatlardan uzak tutarım ve Ben, Allah'a ortak koşanlardan değilim."
- 109.** Senden önce gönderdiğimiz peygamberler de, ancak şehirler halkından kendilerine vahyettiğimiz erkeklerdi. Müşrikler, yeryüzünde dolaşıp da, kendilerinden öncekilerin sonunun ne olduğuna bakmazlar mı? Allah'tan sakınanlar için, ahiret yurdu daha hayırlıdır. Ey müşrikler! Siz halâ akıllanmayacak mısınız?
- 110.** Hatta o peygamberler, ümidin tükenip, kendilerinin yalanlanmış olduklarını zannettikleri bir sırada, onlara yardımımız yetişmiş ve dilediğimiz kimseler kurtarılmıştır. Fakat azabımız, suçlular topluluğundan asla geri çevrilmeyecektir.
- 111.** Şüphesiz, peygamber kıssalarını açıklamakta, akıl sahipleri için büyük ibretler vardır. Bu Kur'an, uydurulmuş bir söz değildir. Fakat O; kendinden önceki kitapları doğrulayan, herşeyi açıklayan, iman eden bir topluma hidâyet rehberi ve rahmet kaynağı olan bir kitaptır.